

čemu se smějete,
to už vás nehněte

místo pro optimistického sponzora,
reklamního partnera či
nadšeného spolupracovníka

1
autorský
literární
humoristický
občasník

- POLISTOPADOVÁ
ÓDA 1
- HORA HORORU 2
- DŽOU MEK LIHOVINA
alias
EL KONDOR PASÁK 3
- NĚCO MÁLO
O ROZUMU 5, 6
- NĚCO MÁLO
O REVOLUCI 7
- NA VÁCLAVA 7
- ZVYKY 7
- ARCHA CHACHA 8
- POMEZIE 7 - 10
- MENTÁLNÍ
ARCHEOLOGIE 11 - 14
- OTESÁNEK
A HRNEČKU, VAŘ 15, 16

NO NEZVLÁDLI JSTE TO, NO

texty, kresby : Libor Sigmund

upozornění : zveřejňování kreseb či veřejné provozování textů mimo rámec tohoto občasníku jen s výslovným svolením autora

**Pokud chcete podpořit tento projekt, přispějte, prosím, formou daru
na níže uvedené číslo bankovního účtu**

2210517103/0800

**ve zprávě pro příjemce uveďte, prosím,
"DAR"**

**zájemci o zveřejnění autorských kreseb, textů, či jakoukoli formu tvůrčí
spolupráce (viz níže)**

kontakt a podrobnější informace o autorovi :

e-mail : sigmund.sprusle@seznam.cz, <http://Sigmundlibor.cz>

POLISTOPADOVÁ ÓDA

Hlediště

Ztemnělý sál

Ztemnělý sál sálá

Sálá davem, předem, zadem

davu dává manu klaun

“Ať zadává se šašek sám!” šeptá sál a sálá dál

Ze sálání stal se žár

Pak valem žár se sálem valí, tam ta vstane

ten se svalí, svalovec už cválá v dál

tam přes foyer na bulvár

A za ním se valí sál; temně duní tratuár

když davy pádí na náměstí;

šašek v sále zůstal sám

A na náměstí jiný klaun davu dává manu tam!

Na tamtamy tamtytam jak na tympány tepe pěstí!

A dav jihne, zpívá, jde s ním, sníh si s listím levituje

erár lidu salutuje, až se s nebe sype štěstí

ta avantgarda s trochou kýče - a na závěr přijdou klíče

Pak zase zpátky jde se v sál; každý pěkně na svou židli

A z lóže davu principál ještě jednou shrne krátce

jak jsme svrhli z trůnu vládce, pez cepínů, sudlic, vidlí

tak elegantně a tak hladce

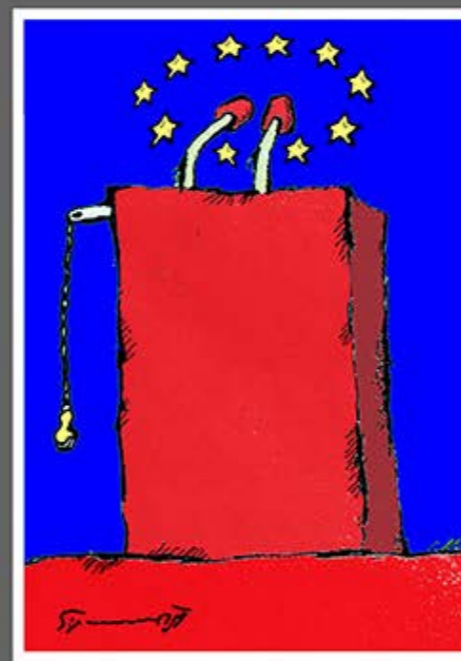
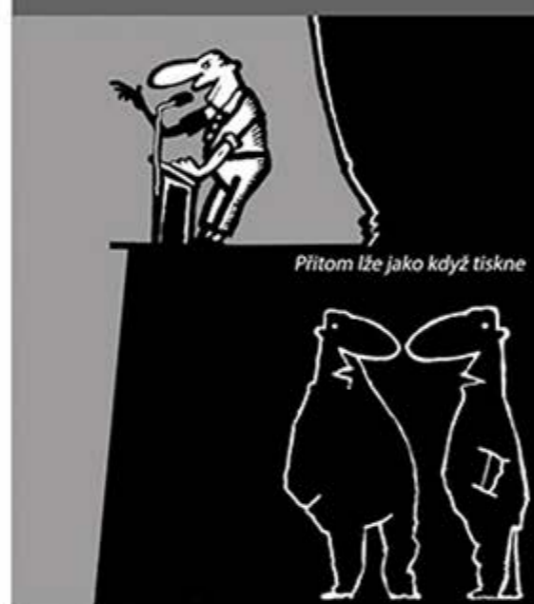
a pak se zase zhasne v sále

A všechno je jak prve bylo

Jenom vstupné podražilo

premiérově uvedeno v rámci textapealu divadla Špruše "Šprušelní stereotyp" na jaře r. 1990
na scéně brněnského divadla U Jakuba, dříve legendárního Kabaretu Večerní Brno

HORA HORORU

Na hoře Hororu závora nahoru

Tu závora kocour hlídá, v očích slunce, srst jak slída
(když si z nudy kožich čistí, z oblaků to sojka jistí)

tak oba dva pospolu hlídají tu závora

Za závorou jde se norou do podzemí

kde se běsy z hory mění

žulováním na kamení;

kamení se v katru vrtí, láme, drolí, na prach drtí
(zdrčený je drtič z drti - posílá ji nahoru)

Tu drť Popelky přebírají:

zrnka s drápký do misky, ta bez drápků do lísky

Když večer v dlobách barvu ztrácí, nastupují holubáci;

až holubičky u třídíčky dokončí tu hrubou práci

kdy černá zrnka s dábký chroustů

sypou zpátky do inkoustu

šílencům, co plezír mají z toho, když se lidem tají

dech z toho, co napáchali

Pak jako písek do soukolí sypou jemná zrnka soli

do lebečních motorů těm co se škrábou nahoru

tam na tu horu Hororu

Tak po staletí sypou s hůry zrnka do mozkové kůry

do závitů laloků těch polidštěných žraloků

s nadějí, že se to v jádře toho stroje jednou zadře

a vše se vrátí do roku, kdy pod záminkou pokroku

se srdce lidem scvrklo na sval

do něhož se mozek nacpal

Však zatím lezem nahoru tam na tu horu Hororu;

na místo cepínů stranické knížky

hesla o rovnosti pružnější klišky

připoutání ke svým kontům holdujem riskantním sportům

vzájemně se místo lany jistíme různými klany

a v zajetí prázdné slasti houpeme se nad propastí

té zrádné hory Hororu.

z textapealu divadla Špruše "Šprušelní stereotyp"

DŽOU MEK LIHOVINA alias EL KONDOR PASÁK

V očích sulcové kameny zbředlého světa
na tvářích bambule jak bobule pralesních plodů
v dutině lebeční uzlíček pupeční
na těle chmýří, na srdci rohovina;
tak to je on : Džou Mek Lihovina
U baru visí jak napnutá slina
a radostí líná, když ta nebo jiná hlavičku stíná
zas jinému mládenci

(však budou-li s mláďencem potíže, scedí ho z negližé
přes mříže do zdviže);
takový, holt už je, Džou Mek Lihovina

Ten za každou chvíli v objetí víly bere podíly
Má sklípek u vily, v něm archivní vína
Jak pavouk, co ucítí to do sítě jímá
ta dušička líná, co u baru noc co noc na oko klímá
No čím je to vína?

Že by výchovná idyla zas něco zmydlila?

A nebo snad rodové geny mu zplenily mozkové pleny?

No kdy sis vzal do hlavy zneužít něžného pohlaví?
Tak slyšíš mě, Džou Mek Lihovino?

Máš před sebou drink a tváříš se jak king
A zatím - v kouřové ulitě za noci ulité hubí tě ubytě
v mozkovém ukrýtě; do kloubových soukolí
písek se ti drolí z ledvin a okolí
žaludek změnil se v děravý měch
a mícha se ti míchá s pletivem ticha!
Tak cítíš to, Džou Mek Lihovino !?!

Jen ohrnul ret a objednal fernet! ...
aniž by hlesl, sklenici k ústům nesl - na mysli neklesl

Pak nahnul se přes zábradlí sklenice
a divil se velice, že i na fernetu dělají sliny kola ...

A najednou ho uviděl - hejno bílých rybiček !!! ...
Mrskají ocásky tenkými jak provázky!

Ale co to? - To nejsou rybičky! - To jsou myšičky!
A honí je bílá kočka!

Pane, váš účet!

Ten počká!
A hup!
hned ke dnu sklenice klesá
jak turista
do hlubin
Štrbského plesa
(hňup)

Brčkem fernet prohledali
potom pomoc přivolali

Však pozdě přišel plavčík Šulc;
ve sklenici zbyl jen sulc

z textapealu divadla Špruše "Šprušelni stereotyp"

ZVYKY

Zvyky
zvyky
zvyvy

věky
věků
vryty

Tvoje - moje?
I ty !...

Já jsem
na svém

Jdi ty !

ARCHA CHACHA

Podpalubí plné vody
kuchař křičí: Stačí!
Admirálům se to hodí
do lahví ji stáčí

Na přídí ji pasažérům
prodávají po kuse
s etiketou Havajský rum
po něm slano v puse

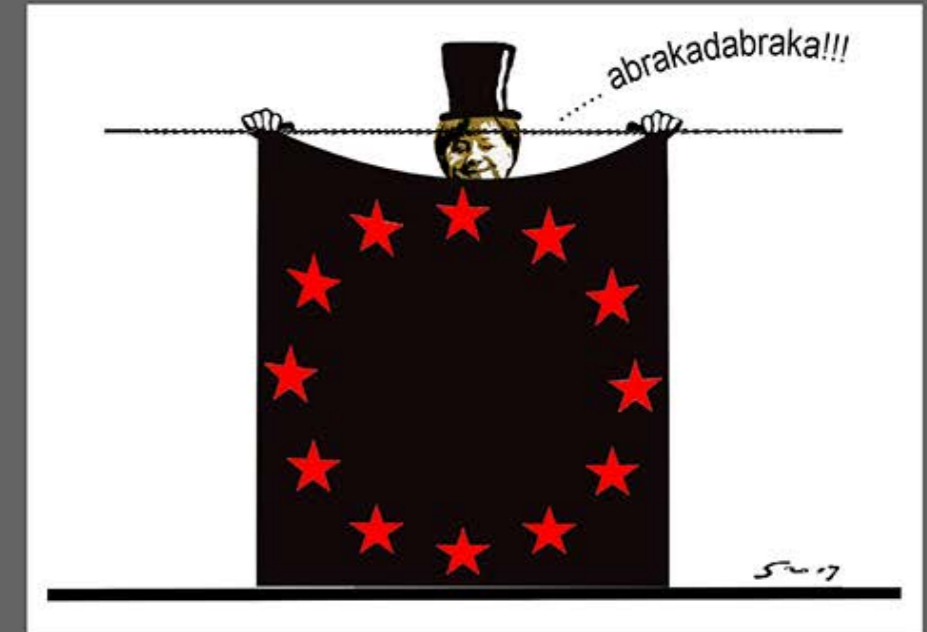
A když se loď povážlivě
ke dnu bokem stočí
vybere se uvážlivě
pasažér, co skočí

dobrovolně přes zábradlí
neboť za to může
že jsme po té vodě zvadlí
jak řezaný růže

I když je nám z té vody špatně
píjem' denně bednu
jinak by nás nenávratně
stáhly láhve ke dnu

Admiralita si pouští
valčík jako kdysi
takovou loď neopouští
ani staré krysy

léto 1997
z připravovaného textapealu "Šprušení"

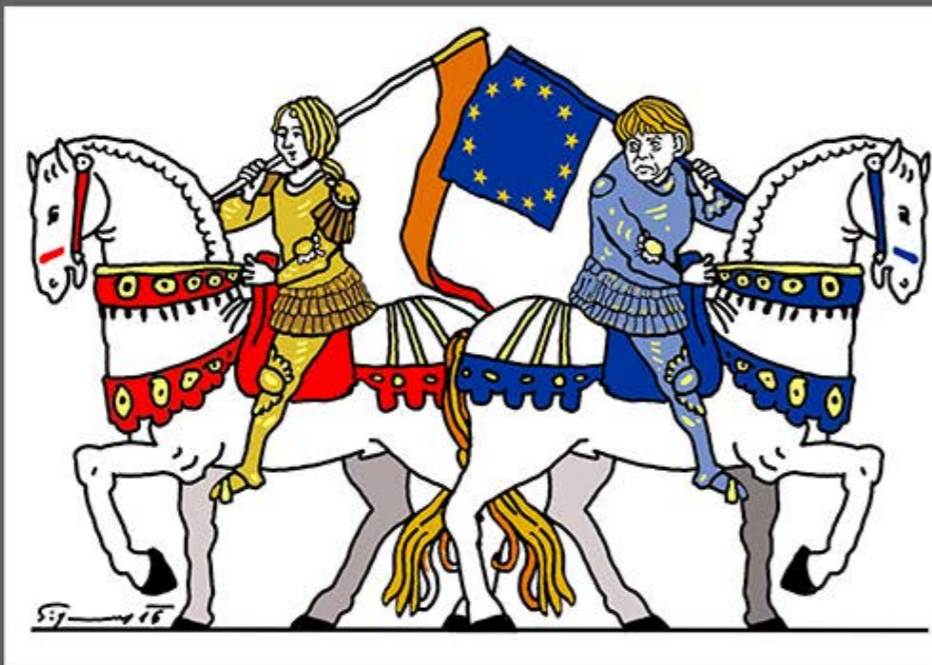
NĚCO MÁLO O REVOLUCI

Revoluce je re-evoluce

Taková ta *echt revoluce* je krev a ruce
Revolver v ruce je revoluce
Revoluce rve ruce
Revoluční rve vše luční
rve ulice
Ulice rve úsměv z líce
je ulvice! (ze řetězu urvaná lvíce)
má hroší kůži, z níž naskakuje kůže husí
Revoluce musí! (vždycky a všude
pro vše a vším)

Revoluce je vše
(od slova vši)

Nikdy to však není samet

NA VÁCLAVA

Zdá se mi to? Že by kolem
doopravdy projel Golem?

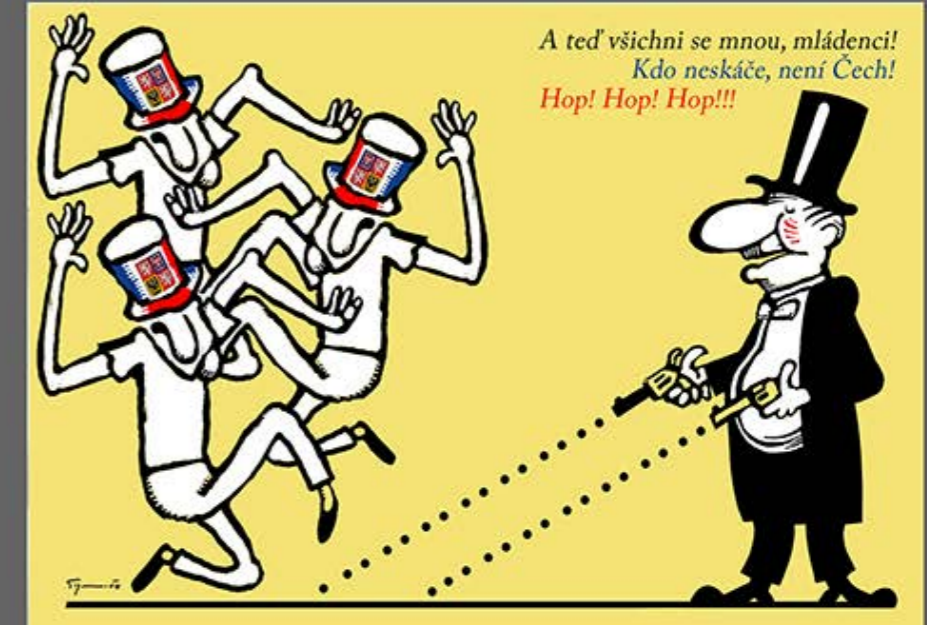
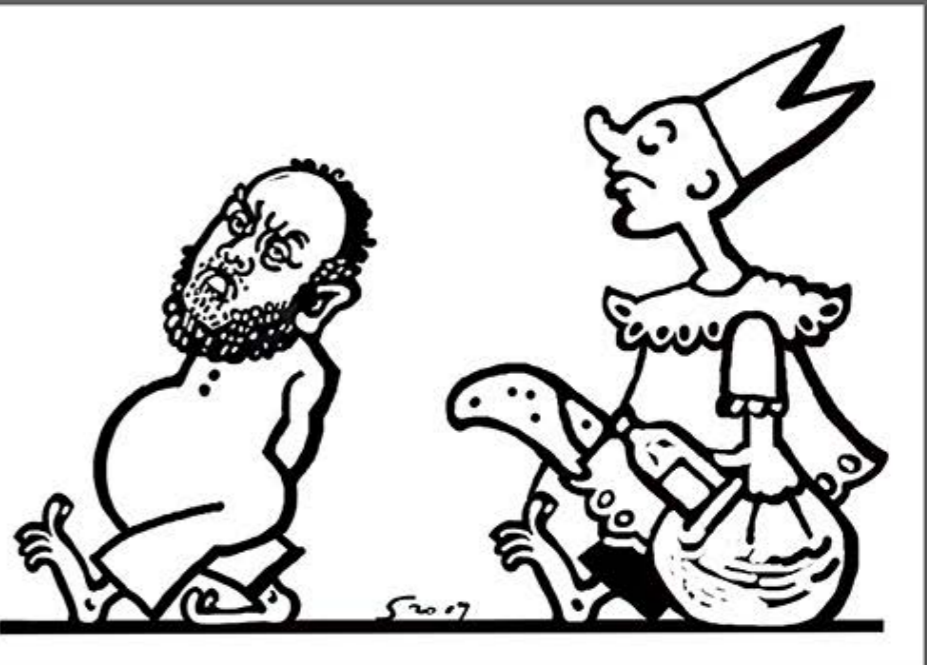
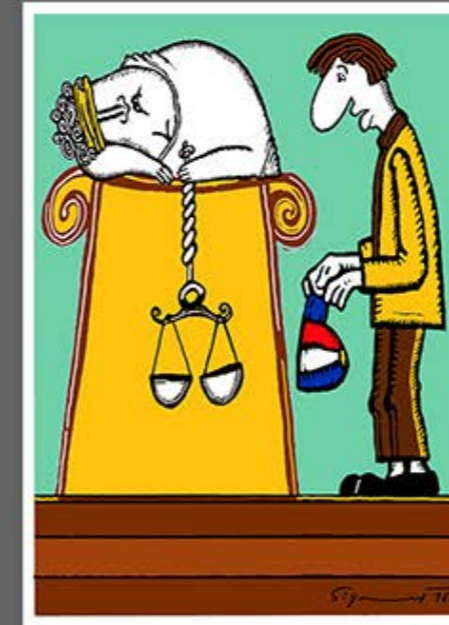
Však co ta divná helmice?
Ta na praporu orlice?
A za ní chlapů rojnice!
Že mě mate sítnice?

Nahnu se ve vykýři - ano, jsou to rytíři ...
Mlčky táhnou širým polem
a v jejich čele cválá - Golem!

A Václav nikde ...

Jak se zdá
padla další legenda

léto 1997 z připravovaného textapealu "Šprušení"

A teď všichni se mnou, mládenci!
Kdo neskáče, není Čech!
Hop! Hop! Hop!!!

HLEMÝZDĚ

Šli tři bratři pediatri
měli platfus jak se patří
Kolem táhli hlemýždě
šlapali si na hýždě

Hele braši, jak se práší
hlemýždě, když táhnou sprášil!
Jenom ať to strniště
nechají si na příště!

Táhnou lesem, táhnou polem
chvíli spolu, chvíli spolem
Je to zkrátka sváteční
spisovné i nářeční

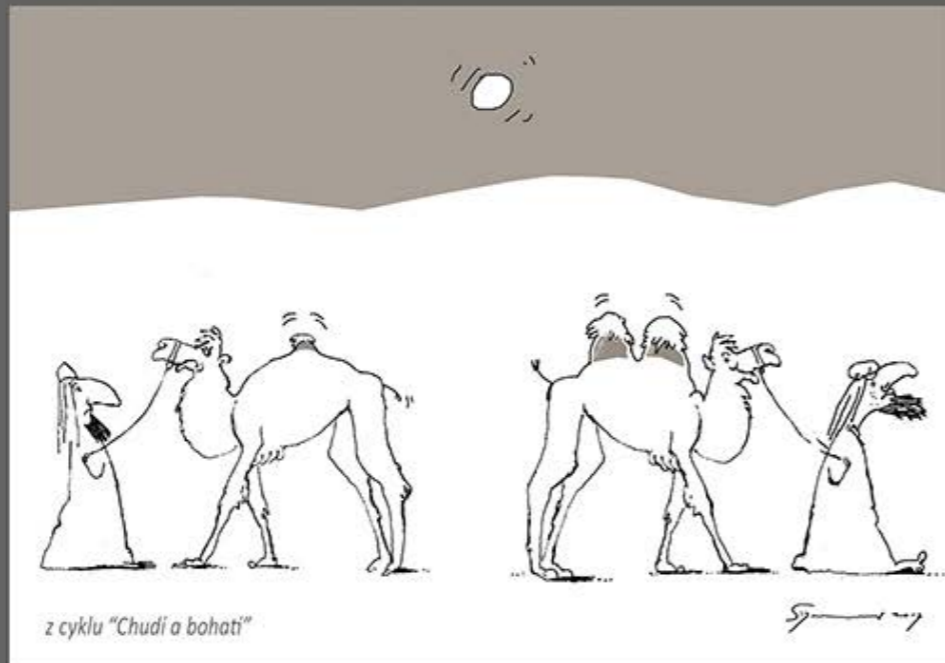

LETĚLI HAVRANI

Letěli havrani
nalití truňkem
letěli nadraní
brali to švuňkem

Usedli na vršku
na bílém keři
padali na držku
drali si peři

léto 1997
z připravovaného textapealu "Šprušení"
(oba texty)

z cyklu "Chudí a bohatí"

hráč na pilu

POMEZIE

(z pomezí verše a písňového textu)

Včera mě po ránu
potkalo neštěstí
padla mi na hlavu
podkova pro štěstí

Franta ten má s.r.o.
To mě na něm s.r.e.

Hele, chudák!... Nemá na letenku.

Temně hučí mia cara
temně hučí v gondole
až z ní půjde jenom pára
budu jezdit s pohonem

Sadisti a masochysti
váli spolu sudy v listí
sudy váli zas a znova
přenáší to TV Nova

Dědeček s bábinkou
pohnuli s lahvinkou
na další whisky
svrbí je pysky

Ranní vlak jim právě ujel
zmeškali tím v trávě duel
Kvůli dvěma sekundám tím
sekali se sekundanti

Jede Juro na hrášku
marně hledá zarážku
strhl s futer zástěrku
pokračuje na štěrku

Ptá se vrána Hemingwaye
co že se to venku děje?
Komu že to zvoní hrana?
BUM! - a rázem ví to, vrana!

k nové verzi české hymny

MENTÁLNÍ ARCHEOLOGIE

Úvodem je nutno poznamenat, že jsem pojem *mentální archeologie* poprvé formuloval na vlnách ČRo Brno 1. dubna 1998 v pořadu zpřátelené redaktorky Marcely Vandrové. Do roku 2008 jsme pak společně s ní a s Josefem Prudilem, kamarádem a spoluautorem scénářů, takových hodinových a ve skrze zábavných pořadů, věnovaných mentální archeologii, natočili 150. Ten poslední, jubilejní, byl odvysílán opět na apríla, roku 2018; veselého na něm ale nebylo tehdy vůbec nic, neboť jsme jím v podstatě vzdávali hold našemu všeobecně oblíbenému a ctěnému kolegovi a kamarádovi, který nás den před natáčením tak neočekávaně a navždy opustil.

Po deseti letech se tedy k mentálně archeologickému badání vracím sám; hodně mi toho totiž na dně toho mého imaginárního badatelského kufru ještě zbylo, aniž by se to bylo finálně zpracovalo a někde odvysílalo či vhodně odpublikovalo. Koneckonců - kdy jindy než teď a kde jinde, než na stránkách vlastního magazínu, bych se měl do toho konečně zase pustit? A nakonec:

sám sobě si přece nebudu předhazovat takové ty rádoby mudrlantské blátotlačky, jako třeba

“do stejné řeky po druhé vstoupiti nelze,”

když přece vím, že odkáživa platí mentálně archeologické

“Vstup kdy chceš, řeka vlnky nepočítá.”

Než se tedy znovu spustím z břehu reality rovnou do vln řeky myslí, z níž se přece vystoupiti někam jinam ani nedá, a ponořím se zvolna ke dnu, do hlubiny fantazie,

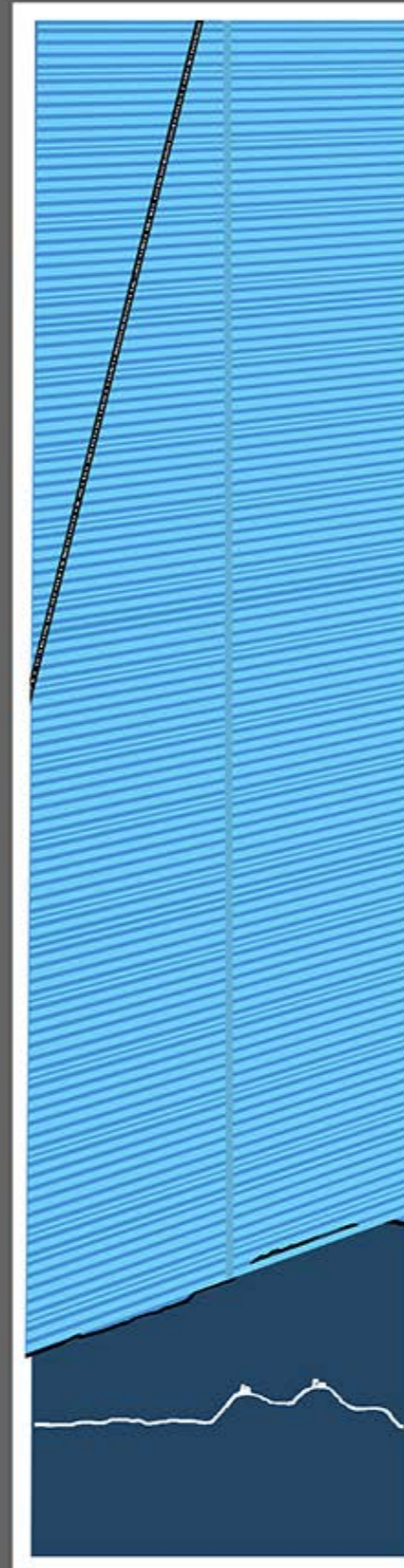
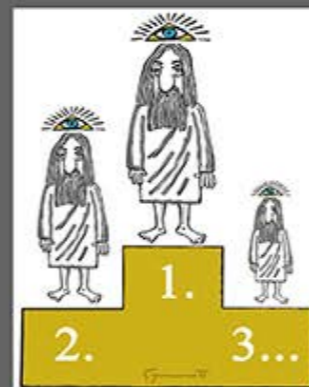
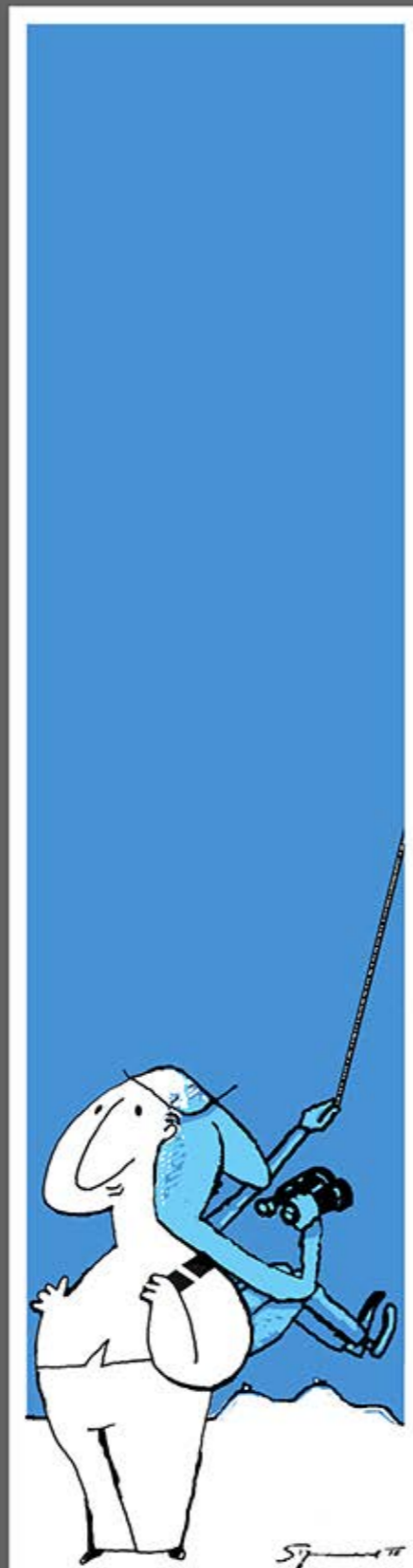
té Skutečnosti skutečnější reality samé,

připomenu jenom krátce, co to ta *mentální archeologie* vlastně je. Nejlépe si její význam ozřejmíme porovnáním s významem pojmu archeologie klasické :

totiž zatímco klasická archeologie nejprve kus země hledá a teprve potom obrací, aby mohla něco naleznout, pro mentálního archeologa platí, že

KAM SE OBRÁTÍ, TAM NALÉZÁ.

A to je také nejen plný obsah základního mentálně archeologického hesla, ale i plné znění základní, mentálně archeologické badatelské metody.

Hned druhou, neméně zásadní mentálně archeologickou metodou je metoda OHLASOVÁ, oblíbená velice již našimi národními buditeli (mimochodem dodnes řádně nedoceňnými). Však lkát nad nevděčností našeho národa by bylo stejně marným, jako lkát na cizím hrobě či - řečeno mentálně archeologicky : “Tkát na cizí robě,” a proto se už raději bez dalšího otálení ponořím do svého nového mentálně archeologického badání. A když nového, tak řádně; když řádně, tak pořádně a když pořádně, tak popořadě, tedy od začátku. Nejprve ale malá revize:

reverzní starozákonní opisovači a antidatovači babylonských prepisovačů nejstarších sumerských zapisovačů - no nejstarších - oni byli tehdy docela mladí (s ohledem na ty mnohé, mnohem vyspělejší, i když ne vždy plně zdejší, kteří je předpotopně předcházeli) - tedy oni starozákonní sepisovači zaznamenali, že na počátku Bůh stvořil nebe a zemi. A tvořil asi se zavřenýma očima, neboť nad propastnou tůňí byla tma; a tvořil potichu, neboť v “duchu” (tedy žádný randál - žádný Velký třesk!).

I když “zvuk,” ten už tam někde být musel, jinak by Bůh nemohl říci : “Buď světlo” (tedy pokud by si to neřekl zase v duchu).

A nebo mu do toho někdo mluvil - a zřejmě už od stvoření jeho nebe a země; dál už se, totiž, tvořilo všechno slovně.

V tomto se asi novozákonní reformátoři poučili a nechávají jejich Boha tvořit slovem už od počátku

(i když také tím reverzním prepisem tehdejšího východního učení, velmi rozvětveného a všeobecně rozšířeného po celém tehdy známém světě (pro starozákonní Judsko navíc u esenských až nebezpečně blízko - už ne za příslivními dveřmi, ale rovnou v předpokoji, tedy za rohem). Mimochodem : toto východní, z nejstarší Védanty vzešlé učení bylo hojně rozšířeno i mezi neolitickými Praslovany, taktizujícími tehdy ještě velmi činnorodě nejen v Asii a v Evropě - zpoza Uralu až po Balt, Atlantik, Středozevní moře (včetně severního pobřeží afrického kontinentu), ale i v oblasti předního Orientu, Černého moře a Balkánu vůbec, a to na truc germánskému šovinismu a jeho hysterickému heroismu a pseudohistorismu, uplatňovanému od poloviny 19. století až dodnes (mimo jiné i díky lenosti a nedovzdělanosti naší vleklé “vědecké” i politické příkleklosti).

OHLASY Z EDENU EVA

Chci-li ohlasově pojednat Evu, musím začít od začátku, tedy od Adama, a to po linii Adam - žebro - žena; přesněji Adam - anestézie - žebro - žena.

Adam také o žebro - tedy o kosti i mluvil, když se Hospodini konečně probral z ohromení anestézie.

S ohledem na Evu je tak okamžitě jasné, odkud že se v ženách bere ta pověstná pružnost a pevnost : pružnost v jednání a pevnost v charakteru.

A taky křehkost ... ano - křeh-kost!...

Také ovšem i mužova neúplnost, zůstane-li někdy sám :

zůstane-li chlap nějakou tu nejmíň vhodnou dobu sám, nic dobrého z toho nekouká - ani pro něj, ani pro lidstvo.

Ani jednu revoluci či jinou nekulturně-společenskou katastrofu totiž nezpůsobil chlap, který by měl doma ženu.

Možná si řeknete: "Ale moment - Vladimír Iljič přece doma jednu ženu měl! A jmenovala se Naděžda!"

Na což bych vám mohl okamžitě odpovědět:

"A viděli jste ji někdy? Alespoň na fotografii? - - -

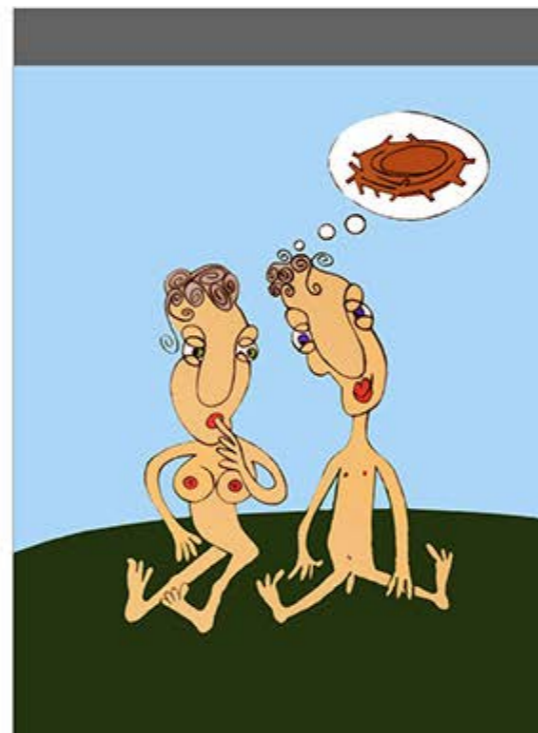
Tedy já ji viděl, dokonce několikrát ... a pokaždé jsem si ji spletl s Gorkým.

Ona sice fotografie skutečnost více méně idealizuje, ovšem Vladimír Iljič - ten tu Naděždu neměl pouze na fotografii - ten ji měl doma ! Den co den, stále na blízku...

Možná, že kdyby Naděžda byla miň Krupská a víc Bardotová a nebo aspoň jezdila víc ven - tak se to tenkrát na palubě Aurory odbylo v klidu a pohodě nějakým tím divočejším charitativním večírkem či nanejvýš námořnickým bálem; nějaká ta rána by sice možná taky padla, ale nanejvýš tak ze šampusu ... takhle se střílelo z děla.

Sice jedna rána ...

Ale dodnes nám z ní zalihá v uších.

JABLKO

Eva podala Adamovi jablko;

z toho se dá vyvozovat jistý vztah podřízenosti : jablko přece podala Eva Adamovi - obsluhován byl tedy už tehdy muž (jestli mu ale už i prala se neví, neboť Adam v Ráji chodil *na adama*, takže toho na něm prát asi mnoho co nebylo;* spíše z toho plyne, že v Edenu určoval módní trendy muž, neboť tam *na adama* chodila i Eva).

Netrvalo ale příliš dlouho a iniciativa se přesunula směrem k ní, neboť jim ušila z fíkových listů jakési bederní maskování, které začal Adam okamžitě nosit také; z toho lze pro změnu zase dovozovat, že se po Evě opičil.

Zřejmě toto opičení Darwin učinil základem své revoluční teorie a s ohledem na Evu ji nazval *evo-luční*.

Ale zpět do Edenu: Adam si svou dominantní roli ve všech ostatních zásadnějších věcech zřejmě ponechal, neboť i nadále zůstával jejich mluvčím. Hospodin se totiž zeptal nejprve jeho, proč se ukrývá; teprve po té, co ukázal na Evu, byla tážána i ona; a ta, už bez otálení, práskla hada.

Z tohoto prásknutí lze (při troše národní seberereflexe) úspěšně dedukovat, že Adam s Evou byli Češi (potažmo ovšem i to, jak hluboké kořeny má v našich pohnutých dějinách podávání informací).

Ale zpět k Evinu jablku, to tu máme totiž dodnes:

den co den hledáme kouzelná jablíčka;

muži jsou padavky, ženy k nakousnutí.

Jablko nepadá daleko od stromu; kutálí se dějinami, bájemi i pohádkami; zlá stařena Sněhurce dokonce podala kontaminované jablíčko! - mimochodem - jaké asi má být to na logu jedné světoznámé počítačové firmy, je-li spojeno s logem, přeneseně s *logem - slovem, které tu mělo být už na počátku? Čeho počátkem by asi tak mělo být?*

Ale raději zpět k jablíčku Evinu:

dodnes se nám z něho zachovalo například i tolik citované jádro problému či jablko sváru ...

A tak nám často nezbyvá, než se do toho kyselého jablka zakousnout (a přitom ledacos překousnout).

Zřejmě v upomínku všech těch možných variací onoho Evinu jablka máme všichni ve svém krku skrytý takový malý anatomický symbol Edenu, ten tolik opomíjený ohryzek.

* (pozn. red. : problematiku tajemné Lilith, údajně první stvořené ženy, se kterou se Adam prý i pral, pojednáme v rámci příštího vydání magazínu)

OTESÁNEK A HRNEČKU, VAŘ! aneb JAK TO BYLO S TUNGUŽSKÝM METEORITEM

Na samotě mezi poli, u rybníka pod topoly, žili byli muž a žena. Celý život jenom dřeli, od pondělí do pondělí; dokonce i v neděli dřeli, i když neměli. Tak se také stalo, děti, že nepočali nikdy děti. Navíc ona panna a on panic, to je pro početí dětí nanic. Že však žili na samotě a nenechali díru v plotě, vědělo se o nich málo; lidi se pak domnívali, že jim prostě není dáno. Leč bezdětné manželství je jako ten úl plný medu, co byl samá píle, samý bzukot, ale není komu stáčet.

Až jednou z rána se ten muž, skoro s křížkem před funusem už, konečně rozhoupal a odešel do lesa. Tedy ne že by zhlopnul (aby se zhoupnul)! To tedy, děti, ne! On tam šel pro jiné! On tam šel pro dítě! Však brzo zjistíte.

Ted' zpátky do lesa, ve kterém bloudí muž: právě vlez' na pařez (aby snáz přehléd les); přitom se prohnul, aby si ulevil - tam co má kříže (i o něco níže) - když tu se pod ním pařez pohnul! Lekl se, to se ví, ani se nehnul; trčí tam, nedýchá, je z něho solný sloup (občas jen do ticha vrzne mu v kyčli kloub). Tak nad pařezem levituje, přitom tiše medituje: "Bylo to mámení a nebo znamení? Pohnul se pařízek, že se moc prohnul? A nebo prohnul se, že se byl ohnul?..." Náhle to pod ním jak z bubliny zažbrblá: "Stojíš mně na hlavě, člověče nablblá!"

Už na nic nečekal: seskočil do mechu, pařízek vykopal, od kůry očistil, za uchem přičísnul (ofinku sekrou), lopuchem přebalil (div že se nesvalil) a do díry po suku dudlík dal, aby kluk jako buk slimáky nebryndal. A pak se k domovu vydal zpět pěšinkou.

Když přinesl děcko domů, bylo krátce před obědem. Na plotně to v hrncích vřelo : trochu knedlo, trochu zelo (na sladko i na kyselo), taky trochu plíčková (na smetaně s hrnkem šrotu), trochu nať a trochu seno (pro trávení natřísleno) a taky trochu svičková (hlavně takhle kolem kolem knotu); prostě oběd jako v básni.

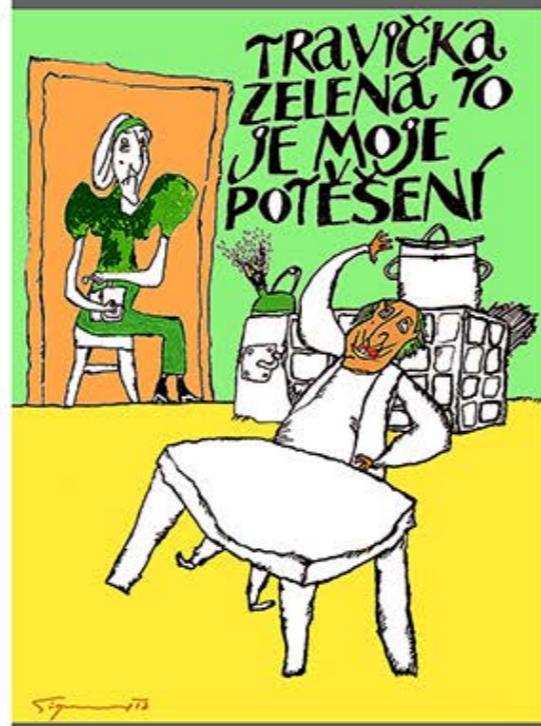

VYLETĚLA HOLUBIČKA
ZE SKALY

z Ohlasů písní lidových, r. 2012

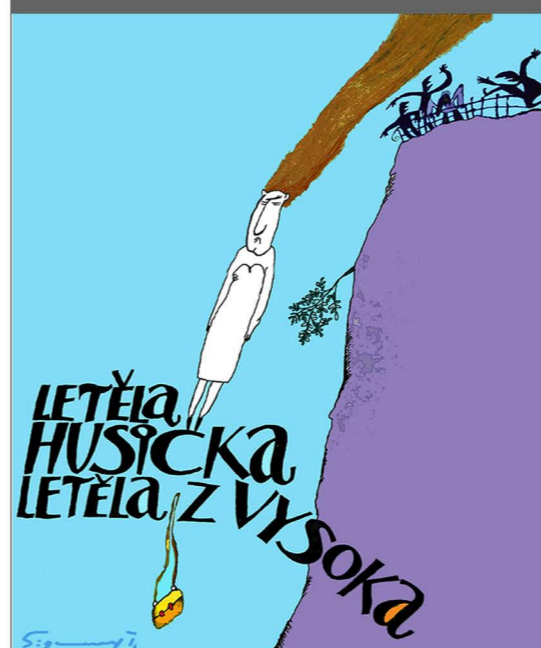
z Ohlasů písní lidových, r. 2012

z Ohlasů písní lidových, r. 2012

z Ohlasů písní lidových, r. 2012

z Ohlasů písní lidových, r. 2012

Kluk vrzne panty, klapne dásní a v hrncích je vymeteno.

"Mámo, on by jed'!" zvolá muž a hned se děsí, neboť v děcku zmizel nůž; pak celý příbor, talíř, ubrus, navrch na to z koše smetí. Než ho zvednou k odbrknutí, nabralo to strašný fofr : zmizely v něm stůl i židle, kamna, roury, taky saze (odbrkne - jsou na podlaze) a potom to měl být fotr. Leč on chvíli před pozřením pojal náhle podezření a a vyběhl před chalupu.

Kolem branky zrovna jela z horeháje stará žena, unášená proudem kaše jak pramice povodní. V kaši mizí už i trnka, když je na břeh vytažena; přitom hrnkem stále mává nad hlavou jak pochodní. Dál se valí kaše z hrnka.

Tu ze dveří jeho žena vybíhá - a za ní děcko (to se říjí po tlamě); v domě sežralo už všecko - ted' jde, klacek, po mamě. "Táto, mámo, já bych jed'!" vykřikuje, ledva vstane. Vtom začenicchá : "Co to voní? - támhle kaše? A je naše!" a hned se mu křivka břicha vlně vlní ohavně; přitom se mu panty mordy rozvírají potravně. Táta už ví, co má dělat : vyrve staré ženě hrnek, děcku šprajcne mordu drátem a pak do ní hrnek vhodí - jak na vojně handgranátem (hubu mu tím drátem sšije).

S ženami pak pozoruje, jak mu oči blahem svítí, jak se mu dme břich i šije, když ho kaší jako mlátem hrnek vnitřně stále sytí, když tu náhle, panno svatá! vidí jak se celý mění do měkka i do kulata. A pak se - děti, neděste se! - nad chalupu táhle vznese a jak měchýř hnaný větry za obzory odhuláká.

Na nebi jen jako mraky zůstávají z kaše fláky. Dlouho bylo, děti, ticho na chalupě mezi poli, u rybníka pod topoly ... Zvláště po té strašné zprávě, co přišla až ze Sibíře, kde prý (šlo to šeptem Ruskem) jejich velký nenasyta explodoval nad Tunguškem. A kdo slyšel o té spoušti a nebo viděl aspoň jednou ta mračna otesaných stromů rozsetých kol epicentra, kdo si o tom dopuštění přečetl kdy jen pár stránek, nemohl se potom divit, že ten balón dynamitu dostal jméno Otesánek.

A kdyby někdo z vás chtěl vědět, kam zmizel ten hrneček, tak mu řeknu bez váhání, že se ptá jak blbeček.